

STACEY KENNEDY

ZÍSKEJ me

Chtěl jí zachránit život.
Netušil, že ona zachrání ten jeho.

 metafora

„Ronan a Nessa jsou pro sebe jako stvoření. Teď už zbývá jen Hawke a Penny. Nemůžu se dočkat!“

– čtenářská recenze, Amazon

„Už tak jsem tuto sérii milovala, ale díky příběhu Ronana a Nessy jsem jí propadla ještě více. Jsou zatím mou nejoblíbenější dvojicí a jejich příběh měl vše, co od dobré romance očekávám: pár, který bojuje se svými démony, napětí a neuvěřitelné jiskření.“

– čtenářská recenze, Amazon

„Hluboké emoce ukryté pod nemravnou maskou.“

– čtenářská recenze na *Sváděj mě*, Goodreads

„Neskutečná přitažlivost, skvělé slovní přestřelky, zajímavá zápleтка, to vše stojí za přečtení.“

– čtenářská recenze na *Drž mě*, Databáze knih

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO

Sváděj mě

Drž mě

Zachraň mě

Sleduj mě

STACEY KENNEDY

ZÍSKÉJ *mě*

Přeložil Jan Lusk

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Tato kniha je fiktivním dílem. Veškerá jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie a jejich užití je nahodilé. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími, nebo zesnulými, je pouze náhodná.

Take Me © 2023 by Stacey Kennedy

Published by Stacey Kennedy Publishing, Canada

Translation © Jan Lusk, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-271-7196-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-7195-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-326-1 (print)

UPOZORNĚNÍ NA CITLIVÝ OBSAH

Dílo obsahuje zmínky
o duševních traumatech, fyzickém
a sexuálním napadení ženy,
alkoholismu a loupeži.

Všem, kteří si dokázali najít cestu temnotou.

KAPITOLA 1

Do okna vedle stolu v nové módní restauraci v srdci New Yorku bubnoval déšť. Před Nessou Haleovou se skvěl filet mignon doplněný sklenicí nejlepšího merlotu. Celá restaurace, od naleštěných příborů po uhlazeně oblečený personál, tvořila dokonalou scénu pro večerní setkání, jaké by se mohlo vyjímat v posledním čísle Cosmopolitanu.

Jediný kaz na kráse představovala schůzka samotná. Houby, ne schůzka, ale ten chlap.

Doktor Mitchell Graff byl *někdo*. Nejmladší a nejlepší kardiochirurg v Mount Sinai. Měl všechno – tmavě hnědé oči, které Nessu uchvátily, jakmile se na ni podíval, úsměv, jenž jí bral dech, a prsty jí svrběly touhou pohladit jeho svaly. Měla by před ním na židli tát, ale navzdory jeho nepochybně pěknému vzhledu a dosaženým úspěchům necítila v těle žádné teplo. Natož pak v rozkroku.

„Mhm,“ zamručela a nejméně podvacáté během jeho monologu sáhla po sklence.

„Ten případ byl složitý,“ řekl Mitch, než si vložil do úst kus masa, „ale vzal jsem srdce toho muže do ruky a přiměl ho znovu se rozběhnout.“

„To je skvělé.“ Postavila sklenku na stůl a vychutnávala si na jazyku višňové tóny. „Rodina toho pána ti určitě byla velmi vděčná.“

Mitch zvedl zrak od talíře a sraštil obočí. „Rodina?“

„Ano, za to, že jsi mu zachránil život. Jsem si jistá, že ti poděkovali.“

Zamrkal, jako by ho něco takového ještě nenapadlo. „Asi ano. Sestry něco takového říkaly.“

Nessa toho o Mitchovi mnoho nevěděla, jen to, že před ní už si vyšel s několika dalšími sestrami z nemocnice. To mělo být první varovné znamení.

Vážila si dobrého lékaře. Coby sestra na pohotovosti s takovými ráda pracovala. Ale Mitch nebyl jen dobrý lékař, on se považoval za Boha. Každé slovo, které mu splynulo ze rtů, pojednávalo o tom, jak je úžasný, protože zachraňuje životy.

Nessa se přes to přenesla.

Najednou mu zazvonil telefon. „Doktor Graff,“ představil se. „Ano. Ano. V pořádku. Už jedu.“ Vrátil telefon do kapsy, otřel si ústa ubrouskem a hodil ho do talíře, přestože na něm ještě zůstala polovina jeho večeře. „To bylo z nemocnice. Potřebují mě na operaci.“

„Samozřejmě,“ odpověděla a zadržela úlevný vzdech, že toto rande brzy skončí.

Sebejistým krokem, který jí nyní připadal arogantní, přešel k ní a letmo ji políbil na tvář.

„Příští večere je na mě.“ Obdařil ji zářivým úsměvem, kterému předtím podlehl. Pak se k ní otočil zády a vykročil z restaurace.

Neuvěřitelné! Odfrkla si, uchopila skleničku a obrátila do sebe zbytek vína. Potom se natáhla přes stůl a dopila i jeho.

„Rande se nevyvedlo?“

Nessa odložila sklenku a pohlédla na servírku. „Žádný první rande se nevyvede.“ Přisunula k sobě jeho talíř a odkrojila nedojedenou stranu steaku. Zeleniny ani pečené brambory se ani nedotkl.

„Jo, to znám,“ zasmála se tiše servírka.

Nessa jí oplatila úsměv a zvedla talíř. „Můžete mi tohle zabalit?“ Následně ukázala na svůj talíř. „To moje taky. A zaplatím.“

„On ani nezaplatil?“ podivila se číšnice se zdviženým obočím.

„To nikdy nedělají.“

To, že chlap na rande nezaplatil útratu, nebylo to nejhorší. Minule se ukázala bývalka dotyčného a ztropila scénu. Posledního muže, s kterým chodila několik měsíců, se dlouho nemohla zbavit. Trvalo dva týdny, než jí přestal neustále psát.

Nessa zaplatila kartou a proklínala steaky. Po zbytek týdne bude muset večeřet salát a vynechat snídani. Večeře ji stála tolik co jídlo na týden. *Blbec jeden!*

S krabičkami jídla v ruce vyšla ze dveří. Přivítala ji směs vůní velkoměsta. Z nepřeberných restaurací a pouličních stánků s jídlem se linuly úchvatné vůně. Nedokázaly však překrýt hnilobný zápach odpadků, ještě zdůrazněný deštěm.

Podářilo se jí rychle rozevřít deštník a schovat se pod ním. Když spěchala ulicí, voda jí cákala na holá lýtka. Podzim se pomalu přeléval do zimy a noci byly čím dál delší. Zachumlala se do kabátu a přemýšlela, jestli nemá mávnout na taxík, aby byla dřív doma, ale nakonec se rozhodla těch pár bloků dojít pěšky. Navíc po tom, co zaplatila za večeři, by jízda taxíkem byla holá rozmařilost.

Vykročila do noci. Rážovala k domovu, jak nejrychleji dovedla, a proklínala Mitchův šarm. Déšť s každým krokem sílil a bušil do deštníku. Brzy došla na roh, kde bydlel Jerry se svými pár krámy ve stanu, který mu koupila.

„Jerry,“ zvolala.

„Slečno Nesso, jste to vy?“ ozval se chraptivý hlas.

„Jsem to já. Mám pro vás večeři.“

Rozepnul stan a vystrčil hlavu. „Co je dnes na menu, anděli můj?“

Podala mu Mitchův pokrm. „Steak a brambory. Strašně nóbl a luxusní.“

„Díky, slečno Nesso.“ Špinavými prsty převzal krabičku a usmál se děravým chrupem. „Bůh vám žehnej.“

„Dobrou chuť, Jerry,“ popřála mu a šla dál.

Zkoušela ho už mnohokrát přesvědčit, aby se přestěhoval na ubytovnu, ale Jerry vytrvale odmítal. Tak mu pomáhala po svém. Před střechou nad hlavou dával přednost alkoholu a Nessa v hloubi duše věděla, že mu pomáhá proto, že její otec se upil k smrti. Příliš nad tím nepřemýšlela. Měla Jerryho ráda a těšilo ji, že mu může sem tam pomoci.

Přidala do kroku, aby byla co nejrychleji doma a pryč z deště. Na dalším rohu zahrnula do tiché, prázdné uli-

ce. Světel tu bylo méně a ruch města se utišíl. Většinou za to byla vděčná. Dnes ji však přepadla úzkost.

V půli ulice se otočila a dívala se na projíždějící auta. Prohlédla si všechny tmavé kouty. Nic z nich nevyskočilo, ale cosi jí nahánělo husí kůži. Její instinkty varovně křičely.

Čekala se zadrženým dechem. Jediným zvukem bylo bubnování kapek do deštníku. Ty panikaříš, holka! V duchu si vynadala a vydechla. „Seber se, Nesso,“ zavrčela pro sebe.

Vykročila a v tu chvíli si uvědomila, že cesta před ní už není volná.

Pohltila ji temnota. Zvuky ulice se ztrácely v dunivém bušení srdce, které jí velelo *utíkej*.

V cestě jí stál muž v černé mikině a tmavých kalhotách s lyžařskou kuklou přes obličej. Strnula na místě a v hlavě jí ječely sirény. Odmítala se poddat strachu, ohnala se po něm deštníkem, a co jí nohy stačily, utíkala do vedlejší rušné ulice a volala o pomoc.

Uběhla jen dva kroky, než ji sevřely silné ruce a praštila sebou na dlažbu. Při tvrdém dopadu tělo zaskučelo a zatmělo se jí před očima, když ji zalehl.

„Vemte si, co chcete,“ křičela. „V peněžence mám prachy a kreditku.“

Odpovědí jí bylo ticho a těžký dech funící jí do ucha. Podle toho chlípného, krutého zvuku poznala, že nechce její peníze.

Tlak na záda polevil. Otočil ji a opřel se jí o ramena.

„Pomóc!“ křičela. „Pomóc!“

„Pššt,“ syčel a položil jí prst v kožené rukavici na rty. Byl příliš silný, příliš těžký... Děsil ji a ona se pod ním

kroutila, aby se vysvobodila. Ale proti jeho síle nic nemohla. „Jseš moje,“ řekl chladným hlasem.

Pak se k ní přisály jeho rty.

Instinktivně ho kousla do krve.

Zaklel, odtrhl se a udeřil ji do tváře, až se jí před očima rozsvítily hvězdičky.

„Ty děvko,“ zachroptěl.

Další rána ji uvrhla do tmy.

„Hej!“ ozval se náhle zdálky mužský hlas. „Hej! Pusť ji! Volám 911.“

Zadupaly kroky – její zachránce. Vlastně zachránci. Bylo jich víc.

Pomalu se propadala do temnoty.

„Pomoc,“ zašeptala ještě.

Tlak na ramena ustal a násilí vystřídal vřelý mužský hlas. „Budete v pořádku. Jsem s vámi. Budete v pořádku, slyšíte mě? Budete v pořádku. Pomoc je na cestě.“

Ronan Crawford následoval své blízké přátele, Hunta a Lottie, do nemocnice. Před půl hodinou popíjeli v kuřáckém klubu na Páté Avenue uprostřed Manhattanu. Když dopili, vypravili se do podzemních tunelů kdysi používaných k pašování whiskey, vedoucích do soukromého erotického klubu Phoenix. Ale nedošli tam, protože dostali zprávu o přepadení Nessy.

Místo v ochrance klubu Ronanovi dohodil Hawke, vysloužilý mariňák, s nímž se Ronan seznámil na týdnu tvrdého výcviku. Pouto, které mezi nimi během toho týdne vzniklo, vydrželo roky. Hawke skončil u armády,

když mu bomba utrhla nohu. Ronan to věděl, a když odešel od vojska, vyhledal Hawkea kvůli práci. A ten mu zaopatřil zatraceně dobré místo.

Klub byl útočištěm pro nejvyšší newyorskou smetan-ku, která se vyžívala ve voyeurských fantaziích. Když Ronan v klubu začínal, dělal jen ostrahu. Ale trvalo mu jen měsíc, než seznal, že přichází o velké vzrušení a velké peníze, když se neúčastní představení.

V prostorách Phoenixu každý nosil na obličej masku, která zakrývala jeho totožnost. V klubu také nepadala žádná jména. Ale každý člen měl možnost vybrat si představení, které chce zhlédnout. Dbalo se na dodržování jediného pravidla – dívat se, ale nesahat –, ledaže Rhys udělil jednou měsíčně určitým členům speciální oprávnění. Pro ty, kdo se po představení chtěli oddávat sexu, byly k dispozici oddělené místnosti.

Kvůli těmto sexuálním fantaziím zaměstnával Rhys bývalé vojáky, kteří měli zajistit klubu bezpečnost. Ale muži s vojenským výcvikem představovali pro publikum žádoucí zboží. Ronan věděl proč – těla měli ve vrcholné fyzické kondici. Výcvik je učil být nebezpečnými, důraznými, a vezmeme-li v potaz, co zažili, pak neexistoval důvod stydět se za cokoli, co přinášelo potěšení, takže se při představení neomezovali ani nestyděli.

Když se za ním zavřely nemocniční dveře a všichni vešli do sesterny, do kostí se mu zahryzl mráz. Zvuk znovu se otevírajících dveří v něm vyvolal vzpomínku, při níž musel zatnout svaly, aby zůstal stát.

V pokoji rozházené hračky. Víc hraček, než Ronan v životě viděl. Zvedl vojáčka a zeptal se: „Kde je maminka?“

*Paní v modrých šatech měla v očích slzy, když si klekla na-
proti němu. „Ach, miláčku, maminka odešla do nebe.“*

„Kdy se vrátí?“ zeptal se Ronan.

*Po tváři cizí ženy stekly slzy. „Je mi to líto, Ronane, ale
nevrátí se.“*

Zakňučení a chladné, vlhké polechtání na ruce ho
vrátilo do přítomnosti. Sklonil zrak a setkal se s upře-
ným pohledem tmavých očí černého labradora Dexe.
Ronan vzdychl a dal průchod citům. Pohládl psa po
hlavě. „Díky, kamaráde.“

Moc si na matku nepamatoval. A na její smrt skoro
vůbec. Ale tahle jediná vzpomínka ho čas od času bu-
dila ze spaní. A návštěva nemocnice měla patrně stejný
efekt.

„Ronane.“

Probral se a všiml si, že na něj Hunt ostře hledí hně-
dýma očima. Hunt také vypadal jako voják, s nakrátko
střiženými hnědými vlasy a zarputilým výrazem, který
prozrazoval, že si užil svoje, v armádě však nesloužil.
Pokynul Ronanovi, aby šel za ním na chodbu. Coby de-
tektiv vyšetřující vraždy trávil Hunt v těchto chladných
prostorách hodně času. Ronan tu proklínal každou
vteřinu. Ale byl důvod, proč šel s ostatními.

„Proboha, Nesso,“ vyhrkla Lottie. Když s divoce vla-
jícími hnědými vlasy vletěla do nemocničního pokoje,
vytřeštila ametystové oči.

Hunt tiše zaklel.

Jestliže se Ronan pídil po důvodu, proč jít do ne-
mocnice, tady ho měl. Nessa seděla na posteli opřená
o polštáře, obličej měla samý šrám a modřinu a oteklé
zelené oči tupě hleděly do prázdna. Medové vlasy se

proměnily v jeden rozcuchaný chuchvalec. Při pohledu na ni se v Ronanovi cosi zlomilo. Vždycky zářila jako hvězda na noční obloze, ale její světlo teď pohaslo.

Už týdný si lhal do kapsy, že jeho flirtování s Nessou je naprosto nevinné. Že by se neměl vyžívat v tom, že kdykoli na ni promluví, tváře se jí zbarví do růžova. Že ho netěší, když se na něj podívá nevinnýma hladovýma očima. Ale stačil jediný pohled na její zmučenou tvář a Ronan měl jasno – byl do ní zamilovaný. Protože toho, kdo jí to provedl, chtěl roztrhnout jako hada.

Když Lottie vzala Nessu za ruku, v jejím pohledu se objevilo pochopení. Po tváři jí stekla slza. Lottie ji objala.

„Proboha, kdo ti to udělal?“

Nessa Lottie pevně svírala, až jí klouby prstů zbělely. „Nevím.“

Hunt přišel blíž k lůžku. „Prohlídla sis ho?“ zeptal se vlídně.

Nessa pustila Lottie a zavrtěla hlavou. „Byla tma a měl masku. Vůbec jsem ho neviděla.“

Ronan začal pěsti a bojoval s nutkáním toho hajzla dohnat a dát mu co proto. Tohle si nezaslouží žádná žena, a už vůbec ne někdo tak sladký jako Nessa.

„Pohádala ses v poslední době s někým?“ zajímal se Hunt.

„Ne,“ odvětila tiše Nessa, „nic takového.“

Hlas se jí třásl a Ronan už to nedokázal snést. Přistoupil blíž.

„Sebral ti něco?“ zeptal se. Potřeboval vodítko, jak toho parchanta najít.

„Ne,“ zašeptala. Podívala se na něj a on zatajil dech pod pohledem plným strachu. Její oči byly vždycky tak plné života. Ta současná prázdnota ho znervózňovala. „Nic mi nesebral. Policie našla kabelku na zemi a vrátila mi ji.“

Ronan zaťal zuby a spočinul pohledem na jejím rozbitém rtu. Takových ran už viděl spoustu. „Uhodil tě?“ zeptal se mírně.

Hleděla na své ruce složené v klíně. Hlas se jí zadrhl. „Dal mi facku, když jsem ho kousla.“

Ronan se zhluboka nadechl a snažil se ovládnout vztek, který mu tepal v žilách. „Dobře jsi udělala, Nesso.“

Překvapeně k němu vzhledla. „Vůbec jsem na to nemyslela, byl to reflex.“

„Máš dobré reflexy,“ pokýval rozhodně hlavou. „Měla bys být na sebe pyšná.“

Na okamžik se jí do očí vrátil plamínek, než stejně rychle pohasl. „Díky, Ronane,“ špitla třesoucím se hlasem.

Nikdy v životě s ním nic nehnulo. Ale kdykoli vysloвила jeho jméno a podívala se na něj, tál pod jejím pohledem. Nesměle se usmál, aby ji povzbudil. A byl ztraceně rád za to světylko, které se jí krátce mihlo v očích. To jí ten hajzl nesebral. Přidusil ho, ale ono se vrátí.

„Jsem tak ráda, že jsi v pořádku, Nesso,“ řekla Lottie, aby odpoutala její pozornost. „Nechce se mi věřit, že tě přepadli.“

„Ani mně. Vůbec tomu nerozumím.“ Odmlčela se a nabrala dech. „Někdo na mě čekal. Ani nevíš, jak jsem vděčná těm lidem, co toho chlapa zahnali.“ Ro-

nanovi se zalily oči slzami a měl pocit, jako by ho někdo praštil do žaludku, když se na něj podívala a řekla s chvějícím se rtem: „Chci už jít domů.“

Hunt si k ní přisedl. „Řekli ti, jestli už tě můžou propustit?“

Nessa pokrčila rameny. „Myslím, že mě nejdřív bude muset vyslechnout policie.“

Hunt ji povzbudivě chytil za rameno. Takhle ho Ronan neznal. „Dej mi minutku. Zkusím se poptat, jestli by to mohli urychlit, abys mohla jít co nejdřív domů.“

„Dobře, díky.“ Nessa se pokusila usmát, ale zkřivila obličej, když ji ten pohyb zabolet.

Ronan s Huntem si vyměnili pohledy a veškerá vlídnost byla tatam. Vystřídala ji pochopitelná zlost. Ronan se podíval na svého psa a ukázal na Nessu na posteli. „Pojď ji pomazlit. Potřebuje to.“

Dex jako by vždycky věděl, co Ronan říká. Docupital k lůžku, vyskočil nahoru a uvelebil se Nesse v klíně. Ronan dostal Dexe od K9s For Warriors po záchvatu deprese, který ho na několik dní upoutal na lůžko.

Ronana potěšilo, když Nessa objala psa kolem krku. Jako by dostala svolení, nebo to bylo porcí Dexovy lásky, náhle se rozplakala. Lottie jí položila hlavu na rameno a pevně ji objala. Ronan to pochopil jako výzvu k odchodu. Poblíž sesterny našel Hunta v hovoru se dvěma detektivy. Posadil se na lavici a natáhl nohy. Neměl rád tohle místo, jeho čistotu, zápach dezinfekce, strohost vybavení a nedostatek života.

Za pár minut se k němu Hunt připojil. Detektivové vešli do pokoje získat Nessino svědectví. Ronan byl rád, že Lottie zůstala uvnitř. Poslední věc, kterou si přál,